

סיוור למנהלים, דולארים לסטודנטים

עוד מעשה ציוני של מנחם גולן: בערך באוקטובר-נובמבר השנה תערוך חברתו של גולן, קאנון, את כינוס-המנהלים שלה ב"הילטון תל-אביב. בעבר נערכו כינוסים אלה בפלמה דה-מיורקה. לכינוס יוזמנו כל מנהלי החברה, כ-500 במספר, לשלושה ימי-טיול בישראל וארבעה ימי-סימנר בהפקות החברה לשנה הבאה. בנוסף לאלה יומין גולן, בשיתוף

גולן (ואשתו, רחל) עוד מעשה ציוני

ממשלתי, כמאה מנהלי חברות-סרטים ורשי תות-טלוויזיה מן העולם כולו, לסיוור באולפנים החדשים בנווה-האילן, כדי להציג לפנייהם לא רק את כוחה-השיכה של השמש הישראלית כי אם גם את האפשרויות הטכניות החדשות שיציע להם מרכז התיקשורת החדש. שני אולפנים הני- תנים למיוזג יהיו את האולפן הגדול ביותר בעולם והיחיד המצויד במיוזג-אוויר מלא ובהסניות: קול. מידותיו: 78 מטר אורך, 48 מטר רוחב, 24 מטר גובה.

והמתנה האחרונה של מנחם גולן: 50 אלף דולר לסטודנטים לקולנוע שינצחו בתחרות. בפסטיבל סירטייה-סטודנטים שיערך בשבוע הראשון של יוני באוניברסיטת תל-אביב. בפס- טיבל יוצגו סרטים מארצות בהן בתי-ספר אקר- מאיים לקולנוע.

כמו כן הבטיחו השתתפות הבימאית שאנטל אקרמן, שתערוך סמינר על הקולנוע הנשי, וסוזאן (הארץ המובטחת) סונטאג, קלאודיה (נערות) וייל, ג'ק קלייטון, ג'יימס היל ונלי קפלן, שהבטיחו להביא את סירטייה הראשונים. הצימוק הצפוי של העונה: ג'ורג' פאן (ראמבו) קוסמאטוס, שיבוא ויביא מסרטי ה- הראשונים, כשטרם הכיר את סטאלונה.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב: בוני וקלייד, הכבוד של פריצי, העד, זיכרונות מאפריקה. ירושלים: זיכרונות מאפריקה, התמוז המכאני. חיפה: זיכרונות מאפריקה, התמוז ה- מכאני, מסע-עסקים של אבא.

תל-אביב

**** הכבוד של פריצי (לימור המחודש, ארצות-הברית): ג'ון יוסטון הקשיש, שלא נס ליחו, משחיו את שרביט-הבימוי שלו ומנגה את העולם התחתון בשטנית השוכנת בליבו. מבריק, כן, זו אנגליקה יוסטון, בתו של הבימאי ואשת חיקו של ניקולסון, שזכתה בפרס האוסקר על מישקה (מישנה).

**** זיכרונות מאפריקה (שחר). מוצג גם בכפיר בירושלים ובעצמון בחיפה): אפשר למנות את שורת האוסקרים ולהביץ כי האקדמיה מתגעגעת לימי הוליווד הוהורים, כשגיבורים היו גיבורים ואהבות היו גדולות מן החיים. מריל סטרייס, שבאמת היה ראייה לאוסקר על התפקיד הזה, מצטיינת כאשה הלומדת שאי-אפשר להבטיח בעלות סופית לא על גבר ולא על ארץ, לקח שכראי להפיק מן הסרט הזה. הוא מזה אפשר ליהנות מן הנופים ומהחיות היפהפיות, ולזכור כי רק האריות יובאו מהוליווד והם ארטיסטים בשכר.

חיפה

**** מסע עסקים של אבא (קרן אור המחודש, יוגוסלביה): לא קיבל אוסקר מסיבות פוליטיות, אבל זה הסרט המפתיע ביותר של השנה. ילד חולה-יריה רואה את העולם בעיניים עצומות למחצה, אבל כפיכחון מזהלת, אהבה, בגייה, הלשנה, מתנה-עבודה, אבהות, התבגרות, סוציאליזם, מין, אהבת-חיים, שתייה, חמלה, סליחה. מה עוד צריך?

עדנה סיינר

עקידת הגדי

חיוך הגדי (מוסיאון, תל-אביב. ישראל) - ככל שמתרבים הסרטים הנעשים בישראל מסביב למוטו, ישראלים-ערבים, דו-קיום - אפי- שר או לא? מתגברת ההרגשה שטיפול בצורה אקוטית בסוגיה הפוליטית הזאת נדון לכישלון. או, לפחות, עד היום התוצאות לא חרגו מאמירה חד-פעמית. רומנטית יותר כמו בגשר צר מאוד או מגמתית יותר כמו במגש הכסף או תמימה מאוד כמו שנראה בקרוב בנאדיה.

שימעון דותן בחר לעצמו מראש את התבנית הסיפורית האגדתית שתאפשר לו להמשיל משל פיוטי על המצב הפוליטי הבלתי-אפשרי לכל הצדדים בשטחים הכבושים. יהיה נאור ככל שיהיה, הוא בלתי-אפשרי, גם לכובש וגם לנכבש. שתר- בותו ומסורתו אינם מסוגלים להתכופף כלפי המימשל הזר. כך צריך ואפשר להעריך את תרומתו של דותן. המשתמש בחלק מסיפרו של דויד גרוסמן. חיוך הגדי. כדי להעלות מע- רכתי-יחסים רגישה בין שלושה אנשים: המושל כצמן (מכרם חורי) הד"ר אורי לאניאדו (רמי דנון בהופעה משכנעת ביותר) וחילמי (טונגיל קורטיז, שזיכה את הסרט בפרס דב הכסף בפסטיבל ברלין, על המישחק שלו).

בהיותם בטויל באיטליה, רקמו כצמן ולאניאדו את חלום "המימשל הנאור" (נקודה שאינה מפותחת די הצורך) ושם גם החלה אהבתם של לאניאדו ואשתו של כצמן (גם זו נקודה שאינה מפותחת, עד כדי כך שהצלע הנשית שבסרט רק מיות-

ד.א.ר.ל.

טלפן הביתה!

ד.א.ר.ל. (סטודיו, תל-אביב, ארצות-הברית) - שוב, זהו אחד מאותם סרטים שאפשר לבקש את הילדים שיואילו לקחת איתם. ב- לכתם לקולנוע, גם את הוריהם.

אין ספק, מיסטר ספילברג עבר כאן. הילד החמוד הזה, בן העשר, שקוראים לו דאריל אבל למעשה שמו ד.א.ר.ל. (מדוע? ההגינות מחייבת לא לגלות מדוע, זהו חלק מהתחבולה המשעשעת) הוא מעין אי-טי מקסים. אך בעוד שאי-טי הוא יצור עתידיני הרי דאריל הוא יצור אנושי - ממש בשר ודם. הנפלא בדאריל הוא שעם כל הקידמה, עם כל ההגיון וה- תיחוס שיש בו, הוא מסמל את כל הטוב והיפה, הרך והמתוק שבבן-אנוש ועוד למעלה מזה - דוגמת אורחיו של ספילברג מן החלל החיצון, גם הוא מעורר גילויים של אנושיות ורגשות טובים בבני-האדם הרגילים ביותר. אותם, אנשים פשוטים" תושבי עיירות אמריקאיות טיפוסיות, ללא כחל, סרק ויחוס, מתגלים כאן כמו אצל אותו ילד-פלא שהגה גם את מיפנשים מן הסוג השלישי כאנשים יפים, בעלי רגשות מיספחתיים למופת, בעלי השקפת-חיים בריאה (התא המישפחתי אינו מושלם אם אין בו לפחות ילד אחד ובעל-חיים אחד). אחריות חברתית, עזרה לזולת וחיי הקהילה וטובת הכלל חשובה בעי- ניהם לפחות כמו בריאותו של אחד מבני הבית הפרטי - בקיצור, כל האנשים הטובים האלה זקוקים בסך הכל לשקט

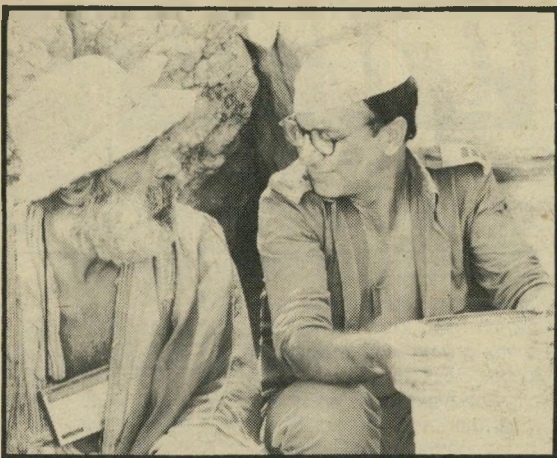
המרגל

בעקבות המרגל

מרגלים שכאלה (אסתר, תל- אביב, ארצות-הברית) - פחות היסטרי מהאחים בלז, פחות סא- טירי מזאב אמריקאי בלונדון, פחות פרוץ מרומן לילי ופחות מקורי ממשנה מקום משנה מזל - ובכל זאת, כשהבימאי (גם של כל אלה שהוזכרו) הוא ג'ון לאנדיס, זה מצחיק. אומנם, הפעם זה לא מצחיק כל הזמן, ויש חללים די ארוכים בעלילה, שאפשר לקחת פסק-זמן ולנמנם קצת, בעיקר כש- מדובר בכיסאות המרופדים שהם חלק מחידושו הכללי של הקולנוע שבו מוצג הסרט. בית-קולנוע שזכה להיקנות על-ידי תיאטראות ישראל (בעלי רביחן ורביגן, בין השאר), וכך גם הצליח סוף-סוף להפוך מאורווה מצויה למוסד מסודר. ש- החיננו.

בחזרה לג'ון לאנדיס: כמאניקולונוע מושבע - היינו, הוא כל-כך משוגע לקולנוע עד שבכל סרטינו יש שימוש בהשאלות אינסופיות מסרטים אחרים, חיקויים של סיגנון, בדיחות על חשבון, והופעות-אורח מצחיקות - הוא מעסיק את הצופה בזיהוי מתמיד ובניחוש מי הוא הפרצוף הידוע המופיע לפניו בתחומשת. במיקרה זה נא לחפש את קוסטא גאברס. בוב הופ ועוד. את מי שקל למצוא זה צמד-חמד, הפעם במקום בלושי ז"ל מצרף אליו דן אייקרוייד את צבי צייס. התוכן השניים

רמי דנון וטונגיל קורטיז: אויבים ואוהבים

רת ומפריעה להתפתחות הסיפור). אבל מסתבר כי דווקא ה- ערבי, המרחף בעולם ההזיות שלו, קרוב בנפשו ובליבו אל לאניאדו מאשר לאניאדו קרוב לכצמן וקירבה נפשית זאת הופכת אותם לידידים הנאלצים להשמיד האחד את השני, וכך הופך לאניאדו לגדי הכפרות של פנטיזה על גבול השיגעון מצד אחד, ועקשנות על גבול אטימות-המוחין מצד אחר. צילום יפה, תחושה של שמש חמה ורגשות חמים, ותמונה שלא תישכח כאשר חילמי יושב בחבית או מטפס על עץ.

בארט אוליבר: מוח עתידיני

ושלווה. אם לא יתערבו במעשיהם כוחות השחור, במיקרה זה קברניטי הצבא, יתגברו בעצמם על הכל, אפילו על תופעות שנבצרו מבינתם. גם המדענים, כמו במיפגשים המוזכר בזה אינם המיפלצות מהד"ר סטריינג'לב, כי אם דומים יותר לטרימו (בסרט הנ"ל), ואם אפילו מתגנב ללב קורטוב של אימה בגין תיזכורת פרנקשטיין ויציר-כפיו, הרי בארט אוליבר החמוד והמהימן נבחר דווקא משום שכל-כך קל לאהוב אותו.

צבי צייס ודן אייקרוייד: שני פקקים

מגלמים את אמת פיצ'היום ואוסטון מילברג, שני פקקים בטלנים בסרטי-אי-טי המושגלים על-ידי המימשל למשימות- כיסוי על מרגלים של אמת. את דרכם מקשטת דונה דיקסון (איזור הדומים) ומסייע בהופעה קומית משכנעת ברוס דוודיסון. כדאי להתעורר בקטע של המיפגש עם הדובים הרוסים, שנראה כמו מחול מחלום ליל קיץ בבגדי-חלל.